

SIRATÓ

Felöltöztettük apámat,
parádésan menjen az Öreg elébe,
ne azt, hanem a fekete nyakkendőt,
ne azt, hanem a fekete cipőt,
s kendővel állat a helyére.

Diszszebkendőt a szivarzsebbe,
fésüljük meg ősz apámat,
csonttá aszalt kezeit törjük imára,
állítsák ki a halotti levelet,
s közben rengjen, fúldokoljon a bánat.

Ládába vele, mint a kutyát,
aztán majd temetés, pap, mise, béke —
oh, isten verje az istent,
halál döglessze a halált meg, zokogjunk.
Parádésan menjen az Öreg elébe.

Budapest

SZEPESI ATTILA (1942.)

FÖLIRAT

hazám, vészek valaha-földje
májusi esőben ázz,
nagyok közt bámész donkihóte,
holnap, meteor-parázs,

kívül barna dombok, erdők, hegyek,
szittyók és nádasok,
május, mégis kiáltozom veled
e mezőben, ahol

kölyök, ki fogad közt pipaccsal
kinézel a lomb alól,
fölötted istentelen angyal
lebeg, szélfújt dalom.

látomásom vért-szivárgó levél,
sehova-úton roppanó avar,
mégis remény,
virág az évezres palánk alatt

A MARS-VEENDÉGHEZ

Gyere ötlábú nézd szemem
Én csak befele látok
Nekünk megadatott a szó
faggatjuk hát a némaságot

Mi tudtunk sárkányt eregetni
Hitünk valaha láng volt
Most virraszt velünk éjszakánk
s az asztalon pohár bor

Jövönknél kisebbek vagyunk
önjelölt megváltók
Fejünk fölött a füstmadár
károგ jaj de károг!

Hernád

TÖLGYESSY MIKLÓS (1944.)

ÉHSÉG AZ ISTEN ASZTALÁN

Hívó harangok jajaszava
éhség az isten asztalán
nyírség szegénység temploma
világ az óperencián

a kutak mélyén felragyog
a víz legendák rajzanak
a kis cselédlány élni kezd
kinyitja mind a titkokat

hisz nem hiányzik semmi sem
az isten mindent úgy hagyott
sokáig várhat míg az ég
ledob egy döglött csillagot

**

Mondóka hátamon a zsákom
zsákomban a lányom
átviszem mezétláb
a homok-világon

bírom én bírom én
hogyan is fáradnék
lépésem követi
tíz fekete árnyék

* *

a városban sohase jártak
fojtogatják a kiscicát
lapulva élnek házaikban
zabálnak sót és paprikát

hasuk felpuffed a kenyértől
vizenyős szemük feldagad
lábuk kezük vékony egészen
s vérükből is csak víz marad

meghajol a hegedű fája
négykézláb áll a cimbalom
mielőtt kezük megtalálja
metsárgul minden lilium

két arc öreg a néni — csontfehér
szóvik ébenfa-ráncok
— kerüljön beljebb! — megterít
kerül szalonna kés kenyér

meséli csöppnyi életét
elég az, amit látott
mázás cserépbe ülteti
a megbolydult világot

* *

a portásfülke asztalán
híreket mond a rádió
százéves ember sírdogál
keserűn kérdi: — mire jó

rakétát küldenek az égbe
százával — és nem veszik észre
talpuk alatt süllyed a föld

* *

hogy ez a föld mind kihordja
az életet — kell a munka

és nem kérdezi senki sem
hogy mi marad és mi terem
a statisztikák elbeszélnek:
árvíz — jövőre — lassan érik

de őket, kik a dolguk végzik,
nem menti semmi pusztulás

* *

eljön a vigalom napja
az ünnepé s az éneké
a kis cselédlány most szokik
mintha a múltat mentené

temeti mind a titkokat
és derű járja át
szappan-virágba cicomáz
egy szeplős máriát

FEKETE BETŰS ÜNNEPEN

fekete betűs ünnepen
fehér virág és fű terem

tűrnöm miért is kell nekem
elbitangoló ménesem

legszebb lovamat szöktetem
szállj a nyeregbe szökj velem

lapulj a falhoz félclem
motosz egy kéz a szívemen
ordítanék de nem teszem
felszalagoz a türelem

kitűzöm zászlóm csöndesen
fekete betűs ünnepen

Budapest

VARGA IMRE

HIPNAGÓG VÍZIÓ

gyere noé
rajzoljunk bajuszt a királynőnek
tervezzünk meg egy ingajaratot
az emberek között
nézd noé
én egy kifeslett borsóhüvelyben
evezttem át az óceánon
magamba zárva a világ állatait
és növényeit
hidd el noé
nincs szerencsésebb boldogtalan nálam
gyere öreg beatnik
elvisitom majd neked

hogyan életünk a legpéldásabb tautológia
vedd fel ezt a virágos inget
elme gyünk autóstoppal az ararátra
és elénekelünk egy songot
arról hogy a sebességváltó és az ég
testvérek
gyere noé
hajózzunk rohanjunk amíg bírjuk
mert a halállal játszani
a legnagyobb ízléstelenség

Pozsony

VÁRKONYI ANIKÓ

Z E N E

Cigányok sírnak
halat falnak
Szarva nőtt a falnak
Rikoltó virágok verik
sírokon mellüket
Kövek nevetnek
s hullnak hullnak
Minek jöttél csak háborúnak
te éj te éj
roppant hatalmas
Fortissimója
kínnak vágnak jajnak
Mégpattannak a zengő szomorú

megfeszített húrok
Griffszárnya nő a szerelemnek
s elröpül
Mágiákba menekül
szelíd tornyából az élet
Te éj te éj
magányunk éje
fölszabadult félelmek zenéje
Látlak és hallak
Nem remélek
Tárgyilagosan elbeszéllek

Budapest

HÉTPÁNYVÁS

Hétpányvás csikók vicсорítva
állnak a világ házatáján
Palánkos harmat nyerges álom
dolgok dorongos logikája
vezeti őket kantárszáron

Csikócskám csillagszakadásom
sebes folyónak mély a partja
Hogy így törjön nem engedem
akármiféle gazda marka

Boszorkányoznak sokféle
ember-zsálya kígyó porával
Lámpásom ne egyél kezükből
ne társalogj a kapufával

Patával írj áradt inakkal
jelet a házuk homlokára
csikófogaddal tépd a földjük
igazságnak légy szemvérese